

Willem Vermandere, De Ballade Van Daniel

In de jaren twintig dertig
Leefd' alhier in 't vlakke land
Nen artist in hart en nieren
Nen kloeken telg van 't vlaanderland
Daniel kapte grote beelden
In blanke marmer en graniet
Ie boetseerde en ie moeleerde
Nen handiger'n duvel bestond er niet

Maar wat wil 't volk van 't arm vlaanderen
Nen platte steen voor op zijn graf
Laat die artiesten maar creveren
Koop ze maar liever nen bedelstaf
Bie Permeke en bie Verschaeve
Verdiende Daniel dan zijn brood
Ie kneedde de klei tot Lieven Heren
Of ferme vrouwen, naakt en bloot

En een brood mag j' iedereen geven
Maar nooit niemand geen slechte raad
Naar het oosten trok toen Daniel
Wist er van den Duits geen kwaad
En daar kapt' ie en boetseerde
Naar 't antiek griekse model
Germaanse heiden en heldinnen
In een blinkend marmeren vel

Ach ik leefde in de wolken
In Arno Brekers atelier
Ik heb met Goebbels nog pinten gedronken
In een oud berlijns cafe
Wist je dan echt niets van die wapens
En van de fuhrers duivels plan
En van die onschuldige jodenkinderen
Daniel wist je daar echt niets van

Ach ik wistte niets van Dachau
En van Auschwitz al evenmin
Maar dan is mijn herte gebroken
Ben ik gestorven diep binnenin
Achter tralies he 'k dan gezeten
Met mijnen honger en mijn groot verdriet
Naar Argentinië uitgeweken
Mijn vrouw en mijn hope, met meer niet

Pottenbakker is ie daar geworden
In een nederig werkmanskleed
Om zijn ziele te doen genezen
Dag en nacht de klei gekneet
Daniels huis stond wagewijd open
Met arme luizen zijn brood gedeeld
En zo is daar ook den tijd verstreken
Den tijd die alle wonden heelt